

GÁL LASZLÓ:

A PÓK

Dohog a dohos, suta sötétben,
s az őszi szélben szőre őszül:
nyárra csurranna nyála már...
se légy, se dongó, se bogár.

Horpasa horpad és felbőszül,
s dohog a dohos, sötét sarokban,
szemét behunyja, csak a csápja él,
s ínye emlékszik: vér,
s a vágya vágya: a vér...

Izzik a vágy, dagad, elér,
előnt, kiönt, s ragad a vér...
Dagad a vér és dagad a pók
és hullnak és halnak milliók:

szikrázó szárnyú légy-gyerekek,
napfényre szomjas apró bogarak,
száz színben égő szitakötők
a gyertyafénybe hullanak,
a pókhálóba hullanak.

Dagad, ragad, hízik a pók,
csupa szenny, geny és vérmocsok,
Csak csápja él már és bele
és egyre hullanak bele:

ezer anya, ezer apa,
ezer legény, ezer ara,
ezer munkás, ezer tanár...
Mérnökre vár, tudósra vár,
orvosra és parasztra vár.

A hegytetőkön dal fakad:
verjük agyon a pókokat!
A hegytetőn napfény ragyog
és nem lesz többé póksarok

Nem lesz többé se szenny, se geny,
nem lesz fertő és fürtelem;
s az új napokra végtelen
derű sugárzik: értelem —
építő ember-értelem.